

Gennemsnittet for Renten til de paagældende — herunder medregnet Tillægene efter § 40 — ligger væsentlig over den gældende Rente, har Indførelsen af Rentens Graduering dog maattet føre med sig, at enkelte Satsar bliver noget lavere end den nuværende Rente, der jo er ens for alle og overalt i Landet. Da man imidlertid anser Gradueringen for saa langt rimeligere og rigtigere end den gældende stive Ordning, hvorefter Renten aldeles ikke er tilpasset efter det forskellige Behov, har man anset det for nødvendigt at tage den anførte Konsekvens af det nye Systems Indførelse. Forøvrigt vil den omhandlede Nedsættelse i mange Tilfælde fuldstændig udlignes ved Hjælp af de i § 40 omhandlede Tillæg, ligesom Overgangsbestemmelsen i Forslagets § 73, Stk. 1, hvorefter Renten intet Aar kan nedsættes med mere end 10 pCt. af Grundbeløbet, vil gøre Overgangen lempelig.

Bestemmelsen i Paragraffens Stk. 3 svarer til Aldersrentelovens § 5, Stk. 3.

Stk. 4, 1. Punktum, svarer til Aldersrentelovens § 5, Stk. 4. Dertil har man føjet en Bestemmelse om, at Renten skal beregnes efter tilsvarende Regel, naar Ægtefællernes Samliv ophæves af Grunde, de ikke selv er Herre over, f. Eks. paa Grund af den ene Ægtefælles Indlæggelse paa Sindssygehospitalet. Det samme gælder ogsaa nu ifølge Aldersrentelovens § 5, Stk. 5, men den øvrige Del af sidstnævnte Bestemmelse, hvorefter samme Begunstigelse skal komme Ægtefællerne til Del, naar Ægteskabet opløses ved Skilsmisse, eller Ægtefællerne opnaar Separation eller vilkaarligt ophæver Samlivet, har man derimod ikke medtaget, da man ikke finder, at der er tilstrækkelig Begrundelse for at anvende Reglen i disse Tilfælde.

Til Stk. 4 har man endvidere tilføjet en Bestemmelse om, at Kommunalbestyrelsen, hvor særlige Omstændigheder taler derfor, er berettiget til for et Aar ad Gangen at forhøje den efterlevende Ægtefælles Aldersrente med et Beløb paa indtil Halvdelen af det i § 40, Stk. 1, nævnte Tillæg. En lignende Regel fandtes i Loven af 1922, men den blev ophævet i 1927; da Ministeriet finder Bestemmelsen særdeles rimelig, har man genoptaget den, idet man dog under Hensyn til den stedfundne Forhøjelse af Renten anser et noget mindre Tillæg end efter Loven af 1922 (indtil 25 pCt. af Renten) for passende.

Til § 40.

Ved Invalidforsikringsloven af 1927 blev der fastsat et særligt Tillæg for svære Former af Invaliditet. Tanken om et saa-

dant Tillæg var i og for sig rigtig, men den blev udført paa en uheldig Maade, dels fordi Lovens Definition af, hvad der skal forstås ved svære Former af Invaliditet, er uheldig, dels fordi Skønnet over, hvorvidt saadan Invaliditet foreligger, blev henlagt til Kommunalbestyrelserne i Stedet for til Invalidforsikringsraadet.

Idet man i Stk. 1 foreslaar, at der ydes et Tillæg til Invalidrenten, naar Invaliditeten medfører en Tilstand af Hjælpeløshed, der nødvendiggør, at Invaliden stadig maa have Bistand af andre, har man fundet det rigtigt at undlade at nævne bestemte Eksempler, saaledes som Loven af 1927, der fremhæver fuldstændig Blindhed. Thi ganske vist vil det hyppigt være rimeligt at tillægge den blinde det heromhandlede Tillæg som Følge af den Hjælpeløshed og de dermed forbundne Udgifter, som denne særlige Form for Invaliditet paafører ham; men det kan blot ikke opstilles som en undtagelsesfri Regel. Derimod har man tilføjet som yderligere Betingelse, at Hjælpeløsheden skal være en saadan, at den afskærer Invaliden fra at paatage sig erhvervsmæssigt Arbejde af praktisk Betydning.

Medens Tillæget efter den gældende Lov er fastsat ens for hele Landet til 260 Kr. (Differencen mellem den tidligere Rente paa 800 Kr. og den nedskaarne Rente paa 540 Kr.), foreslaas det i Lovforslaget at graduere Tillæget efter de samme Grupper af Landet som Grundbeløbet, dog saaledes at Beløbene nærmer sig noget mere hinanden end Grundbeløbene, idet Udgifterne til den særlige Hjælp, som Tilstanden af Hjælpeløshed kræver, næppe stiller sig saa forskellig i de forskellige Dele af Landet som Leveomkostningerne iøvrigt. Ved Fastsættelsen af Beløbene har man ikke ladet sig lede af det Hensyn, som har været afgørende for Valget af det gældende Beløb, nemlig at udligne Forskellen mellem den gamle og nye Rente, idet man maa anse dette for at være et Sagen ganske uvedkommende Hensyn. Derimod har man bestræbt sig for at fastsætte Beløbene saaledes, at der derved gives Renten en i Forhold til dens Størrelse iøvrigt passende Forhøjelse.

Da meget gamle Aldersrentenydere normalt vil trænge til stadig Bistand, foreslaar man (Stk. 2), at der tillægges Aldersrentenydere paa over 80 Aar et Alderstillæg af samme Størrelse som det foran omhandlede.

Bestemmelsen i Stk. 3 om, at Tillægene forsaavidt angaar to samlevende Ægtefæller, der hver især opfylder Betingelserne for at